Ἰδιοκτήτης καὶ Ἀρχισυντάκτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΑΡΙΘ 242 — ΤΟΜ. Ε΄. ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 5 Ἀπριλίου 1892 ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Οἱ ἐγγραφόμενοι δι' ἓν ἔτος νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1892, λαμβάνουσι δωρεὰν τοὺς πέντε ἤδη ἐκδοθέντας τόμους τοῦ περιπετειώδους καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ μυθιστορήματος τοῦκ. Στεφ. Ξένου, τὰ «Νόθα Τέκνα», ὅσοι δὲ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομήν των καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1893 θὰ λάβωσι δωρεὰν πλῆρες τὸ μυθιστόρημα ἐξ ἑτέρων 4 τόμων ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἄνευ δὲ τῆς πληρωμῆς δὲν παραδίδονται ἢ ἀποστέλλονται οἱ τόμοι.

Ὁ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ δὲν δημοσιεύεται τὴν Δευτέραν. Ἡ Κυριακὴ ἀφίεται πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν τε ἐργατῶν καὶ συνεργατῶν. Μόνον σπουδαιότατα συμβάντα δύνανται νὰ ιαρρήξωσι τὸν ἄλλως τε ἀπαραβίαστον τοῦτον κανόνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐτησία	δρ. 30	ἑξαμ. δρ. 15
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ	δρ. χρ. 45	δρ. χρ. 26

Αἱ πληρωμαὶ τῶν συνδρομῶν τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» γίνονται εἰς τὰ γραφεῖά μας κείμενα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προαστείου ἀρ. 8 ἀπέναντι τοῦ νεοκτίστου θεάτρου τοῦ κ. Μπαλάνου· ἐκεῖ ὅστις θέλει εὑρίσκει καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν συνδρομῶν θὰ φέρωσι μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἰδιοκτήτου κ. Στεφάνου Ξένου, πᾶσα δὲ τοιαύτη, μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν του εἶνε ἄκυρος.

ΤΙΜαΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Πάσης διατριβῆς μὴ ἀπαδούσης πρὸς τὸ προγεγραμμένον πνεῦμα τοῦ Βρεττανικοῦ ἀστέρος ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σελίδι ὁ στίχος ἅπαξ μὲν καταχωριζόμενος τιμᾶται 10 λεπτ. δὶς 60, 6κις 50, ἐν δὲ τῇ 4ῃ καὶ 8ῃ σελίδι ἅπαξ 60, δὶς 40, πολλάκις 30. τῶν δὲ ἀγγελιῶν καὶ εἰδοποιήσεων ὁ στίχος λεπ. ἅπαξ 20, δὶς 15, πολλάκις 10.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 Ἀπριλίου. —ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ— Ἀνατ. ἡλ. ὥρα 5, λεπτ. 22. — Δύσις ὥρα 6 λεπτ. 38.—Σελήνη 21 ἡμερῶν.

Συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ὅτι δέχεται ἄνευ πληρωμῆς διατριβὰς τῶν ὑπερασπιζομένων τὴν κοινωνικὴν θέσιν των καὶ τὴν ὑπόληψιν των ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης καταχωρίζομεν τοῦ κ. ταγματάρχου Θωμοπούλου τὴν ἑπομένην ἔγκλησιν κατὰ τοῦ ἀντιστρατήγου Β. Σαπουντζάκη πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν οὐδεμίαν ἐκφράζοντες γνώμην ὑπὲρ ἢ κατά.

Κύριε Συντάκτα τῆς Ἐφημερίδος «ὁ Βρεττανικὸς Ἀστήρ».

Παρακαλῶ νὰ καταχωρήσητε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς ἀξιοτίμου ὑμῶν ἐφημερίδος τὴν ὑπ' ἐμοῦ δοθεῖσαν πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν ἔγκλησιν κατὰ τοῦ ἀντιστρατήγου Βασιλείου Σαπουντζάκη.

Δέξασθε κ. τ. λ.

Γ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΓΚΛΗΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

ταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ ἀποστράτου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ

ἀντιστρατήγου, Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ στρατοῦ, κατοίκου ἐπίσης.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 31ην Μαρτίου 1892.

Πρὸς

Τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν

Ὁ ἐγκαλούμενος μετὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Στρατοῦ ἐξέδοτο τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1891 πρὸς ἅπαντα τὰ σώματα τοῦ Στρατοῦ, καταστήματα καὶ ὑπηρεσίας τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας πρὸς τὸν τρόπον τῆς πρὸς αὐτὸν ὑποβολῆς ἐκθέσεων περὶ τῶν ἀτομικῶν ἰδιοτήτων τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπηρετούντων ἀξιωματικῶν συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθρ. 255 τοῦ κανονισμοῦ καὶ πρὸς τὸν σκόπὸν δῆθεν ὅτι ἐπιθεωρῶν αὐτὸς οὗτος τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐκπληροῖ διατάξεις ὡς αὐτὸς ὁ κανονισμὸς ἀπαιτεῖ ἄρθ. 248—266, ἑπομένως κατὰ φυσικὸν λόγον ν' ἀντιληφθῇ περὶ ὅσων προτείνουσιν οἱ σωματάρχαι δι' ἕνα ἕκαστον.

Κατὰ Μάϊον μῆνα ἤρξατο τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Στρατοῦ καὶ τὴν 26, ὡς ἐνθυμοῦμαι, τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἀφίκετο εἰς Ἀργοστόλιον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῆς ἐκεῖσε φρουρᾶς, ἧς προϊστάμην καὶ συγχρόνως διευθύνων τὸ ἐκεῖσε Στρατολογικὸν γραφεῖον, εἰς ἄκρον ὃ ἐξεπλάγησαν πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται, διότι ὁ μηνυόμενος οὐδὲν τῶν παρὰ τοῦ κανονισμοῦ ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθηκόντων ἐξεπλήρωσεν, ἀφοῦ οὗτος ἐντὸς 20 καὶ μόνον λεπτῶν ἀπεπεράτωσε τὴν λεγομένην ἐπιθεώρησίν του καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ζάκυνθον, ἐνῷ ἔδει νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δέκα πέντε (15) τοὐλάχιστον ἡμέρας· ἐκεῖνο δ' ὅπερ τὴν ἱλαρότητα πάντων προὐκάλεσεν, ἦτο ὅτι μεταβὰς εἰς Ζάκυνθον μοὶ ἀπέστειλε μεθ' ἡμέρας ἡμερησίαν διαταγὴν ἐν ᾗ μνημονεύει ὅτι ἐπιθεωρήσας τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου γραφεῖον εὗρεν ἐν καλῇ καταστάσει καὶ τάξει. Τοιαύτην διαταγὴν στερεοτύπως, ὡς ἔμαθον κατόπιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐξέδιδε πρὸς ἅπαντα τὰ σώματα καὶ καταστήματα τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπιθεωρήσει, διαταγὴν, ὅλως ψευδῆ, διότι παρέλειψε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ σπουδαιότερα ἀντικείμενα, ἅτινα ὁρίζονται ῥητῶς καὶ λεπτομερῶς ὑπὸ τῶν κανονισμῶν, τουτέστι κατέστη παραβάτης τοῦ ἄρθρου 253 (λεπτομερὴς ἀτομικὴ ἐπιθεώρησις) 254 (ἀκρόασις παραπόνων). Παρέλειψεν ἐντελῶς τὴν ἐπιθεώρησιν θαλάμων καὶ στρατῶνος καὶ

φρονῶ ὅτι ἀγνοεῖ ποῦ καὶ τὰ καταστήματαταῦτα κεῖνται ἄρθρ. 258, οὐδόλως τὸ συσσίτιον τῶν ἀνδρῶν ἐπεθεώρησεν οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρ. 259 τὰς φυλακὰς καὶ πειθαρχεῖα, οὔτε τὸ θεραπευτήριον εἰς ὃ μόνον ἀπέστειλε κατὰ τύπον τὸν παρ' αὐτῷ ἀρχίατρον κ. Μηλιώτην, ἐνῷ ὤφειλεν αὐτοπροσώπως ν' ἀντιληφθῇ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν διετέλει ἀρθ. 260, οὔτε τὴν ἐκπαίδευσιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 261, ὡς ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ περὶ ἀσκήσεων, ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, φρουρῶν καὶ λοιπά, ἐπὶ ποδὸς μόνον λέξεις τινὰς τακτικῆς τῶν γυμνασίων καὶ ἐπιστρατείας ἀπηύθυνε πρὸς τὸ θεαθῆναι, εἰς 5 δὲ λεπτῶν διάστημα ἐπέρανε τὴν ἐξέτασιν τριῶν μόνον ἀξιωματικῶν, ἤτοι δύο λοχαγῶν καὶ ἐμοῦ, ἑπομένως οὔτε ὡς ὑποχρεοῦται μετέβη ν' ἀντιληφθῇ τὸ ἀσκούμενον τμῆμα, οὔτε τὴν σκοποβολὴν καὶ πολλὰς ἄλλας ὑποχρεώσεις εἰς ἃς ὑποβάλλεται ἐντελῶς παρέλειψε κατὰ τὸ ἄρθρ. ϰ63 νὰ ἐξελέγξῃ τὸ ταμεῖον καὶ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ βιβλία τῆς λογιστικότητος, οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρ. 264 νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ βιβλία τῆς διοικ. ὑπηρεσίας καὶ τὰ ἀρχεῖα οὔτε τοῦ φρουραρχείου, οὔτε τοῦ στρατολογ. γραφείου, οὔτε τῆς Μοιραρχίας, καίτοι παρ' ἐμοῦ παρεκλήθη ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ γραφεῖα ὅπως ἴδῃ ταῦτα τοὐλάχιστον, πρὸς δὲ παρέβη τὸ ἄρθρ. 265, τουτέστι τὴν ἐν παρατάξει ἐπιθεώρησιν, ἐξ ἧς ἤθελε δυνηθῇ νὰ συλλάβῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ ὑπάρχοντος στρατεύματος, μόνον μὲ τὸ 1 ἐδάφιον τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 266 κατὰ τύπους συνεμορφώθη, δηλ. ἐξέδωκεν, ὡς προεῖπον τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιθεωρήσεως οὐχὶ ἐπὶ τόπου, ὡς ἀπαιτεῖται, ἀλλ' ἐκ Ζακύνθου καὶ μεθ' ἡμέρας, ἀφοῦ καθῆκον εἶχε κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τῆς αὐτῆς παραγράφου καὶ § 2 νὰ μνημονεύσῃ πάντα τὰ ἀντικείμενα ἐφ' ὧν ὑποχρεωμένος ἦτο νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιθεώρησιν ἐπιφέρων τὰς ἀπαιτουμένας παρατηρήσεις ἰδίως δι' ἓν ἕκαστον καὶ ἐκδίδων ἐν ταὐτῷ τὰς προσηκούσας ὁδηγίας πρὸς κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας.

Κατόπιν πάντων τούτων ὑπέβαλε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἀναφοράν, δι' ἧς κατὰ τὸ λέγειν του, ὡς ἀντελήφθη, εἶμι ἀποδεδειγμένως ἀνίκανος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων μου καὶ ἀνεπίδεκτος μαθήσεως, παραλείψας εἰς τὴν ἀναφοράν του ταύτην νὰ ἐπισυνάψῃ ἔκθεσιν δι' ἧς ν' ἀποδεικνύῃ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων τὴν ἀνικανότητά μου, ὡς ὁρίζει ὁ Νόμος περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν, ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὸς οὗτος ταῦτα πάντα ἀντελήφθη διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεώς του ἐξ ὡρισμένων γεγονότων εἴτε τῆς τοῦ φρουραρχείου ὑπηρεσίας, ἢ τοῦ Στρατολογικοῦ γραφείου, καταστρέφων οὕτω τὰς συστάσεις, ἃς ἔτυχον ἐπὶ εἰκοσαετίαν παρὰ τῶν διαφόρων σωματαρχῶν μου ὑφ' οὓς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετήσω καὶ ἃς ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 255 τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας ἐσωτερικῆς.

Διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ὁ ἐγκαλούμενος οὗτος ὑπέπεσεν εἰς παραβάσεις Νόμων καὶ Διαταγμάτων καὶ εἰς ἀτόπους πράξεις πρὸς ζημίαν μου ἀντιβαινούσας καὶ εἰς τὰς ἐπιβεβλημένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις, ἤτοι ἐξέδωκε ψευδῆ διαταγὴν πρὸς αὐτὸ τὸ στράτευμα, αὐτὸς οὗτος ὁ ἐγκαλούμενος δοὺς αὐτῷ τὸ κακὸν παράδειγμα τῆς ἀσεβείας πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Ἀξιωματικοῦ, ἐνῷ προηγουμένως διὰ τῆς ἐγκυκλίου του ἀπῃτεῖ νὰ τῷ γνωσθῶσιν αἱ ἰδιότητες τῶν Ἀξιωματικῶν, ἀφοῦ αὐτὸς οὗτος ἐκήρυττε διὰ τοιαύτης ἡμερησίας διαταγῆς ὅτι στερεῖται πάσης στρατιωτικῆς ἀρετῆς, πρὸς δὲ καὶ πάσης συναισθήσεως τῶν καθηκόντων του.

Ὅτι ὑπέβαλε κατ' ἐμοῦ ἀναφορὰν ὅλως ψευδῆ, καθόσον μνημονεύει ὅτι ἀντελήφθη ἐνῷ περὶ ἰδιότητός μου οὐδὲν ἀντελήφθη, ὡς μὴ ἐνεργήσας φυσικῷ λόγῳ ὅ,τι ἀπῃτεῖτο.

Παρέλειψε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς συστάσεις τῶν διαφόρων σωματαρχῶν τῶν φυσικῶν οὕτως εἰπεῖν ἐποπτῶν μου, ὡς τὸ ἄρθ. 255 τοῦ κανονισμοῦ κελεύει καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ αὐτῶν ἐν συνειδήσει τὰ δέοντα.

Σκοπίμως παρέλειψε νὰ μὲ ὀνομάσῃ καὶ φρούραρχον διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν στρατιωτικήν μου ὑπηρεσίαν ἐπὶ τρία ὡς ἔγγιστα ἔτη καὶ μόνον δῆθεν ὅτι ἐξεπλήρωσεν γραφικὴν ὑπηρεσίαν ἵνα τεχνηέντως ὑποδείξῃ ὅτι διετέλουν μακρὰν στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ μὴ ὑποχρεωθῇ καὶ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἀρχηγείου πληροφορίας περὶ τῶν ἰδιοτήτων μου.

Ἐπειδὴ ἅπασαι αἱ πράξεις του ἐγκαλουμένου σκοπὸν εἶχον νὰ μὲ δυσφημήσωσι καὶ μὲ παραβλάψωσιν, ὑπ' ὄψιν ἔχων ἀφ' ἑνὸς ὅτι προβλέπονται καὶ τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τῆς 7ης Μαρτίου 1851 Β. Ο. Η'. περὶ καταστάσεως τῶν Ἀξιωματικῶν νόμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ ἀπὸ 26 7)βρίου 1852 Β. Δ. περὶ ἐκτελέσεως τοῦ εἰρημένου νόμου, δι' οὗ μοὶ παρέχεται τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιζητήσω τὴν τιμωρίαν του.

Ἐγκαλῶ ἐνώπιον ὑμῶν κ. ὑπουργὲ τὸν ἀντιστράτηγον Βασιλ. Σαπουντζάκην ὡς ὑποπεσόντα εἰς τὰ ὡς ἄνω βαρέα παραπτώματα, ἤτοι

1) Εἰς ἀπρεπῆ διαγωγήν.

2) Εἰς παραβάσεις τῶν καθηκόντων του καὶ

3) Εἰς παραπτώματα ἀφορῶντα τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν καὶ παρακαλῶ ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα κατὰ τὸ εἰρημένον Β. Διάταγμα καὶ τὸν Νόμον, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξαιτήσωμαι νομίμως ἀποζημίωσιν διά τε τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑπολήψεώς μου καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν συμφερόντων μου, ἐξαιτοῦμαι δὲ σὺν τούτοις νὰ προσαχθῶσιν ἐν δέοντι τὸ φύλλον ποιότητός μου ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἔκθεσις ἔστω καὶ καθαπτομένη ἐμοῦ.

Ἐν τέλει ἐπιφυλάττομαι νὰ ἐκθέσω ἐν καιρῷ καὶ ν' ἀποδείξω ὅτι ἐκτὸς τοῦ γενικοῦ σκοποῦ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ν' ἀπομακρύνῃ ἐκ τοῦ στρατοῦ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις πολλοὺς ἀξιωματικοὺς πρὸς ἐκκένωσιν θέσεων, ἀλλὰ κατ' ἐμοῦ ἰδίᾳ ἐστράφη ἐκ δυσμενῶν διαθέσεων αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Θ. Δηλιγιάννη ἕνεκα πολιτικῶν λόγων, καθόσον μάλιστα ἅμα ὁ ἐγκαλούμενος ἔφθασεν εἰς Ἀργοστόλιον μοὶ ἐπετέθη διὰ διαγωγῆς σκαιᾶς καὶ ἥκιστα ἁρμοζούσης αὐτῷ ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὡς ἔλεγε, ὅτι δὲν τῷ εἶχον ἑτοίμους ἁμάξας πρὸς μεταφορὰν τούτου καὶ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐνῷ τοιαύτην παραγγελίαν δὲν μοὶ εἶχεν ἀπευθύνει, ἐγὼ δὲ ἐξεπλήρωσα ἀκριβῶς τὰ κεκανονισμένα εἰς τὰ ὁποῖα καὶ μόνα περιωρίσθην, διὰ τοῦτο δὲ καὶ κατόπιν ὅτε ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ μετέφερε τὸν ἐγκαλούμενον μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του ἐκ Ληξουρίου εἰς Ἀργοστόλιον, μοὶ ἐζήτησε νὰ τῷ πληρώσω τὸν ναῦλον, δὲν ἐπλήρωσα τοῦτον, ἀλλὰ τὸν παρέπεμψα εἰς τὸν ἐγκαλούμενον.

Ἐν καιρῷ δὲ θέλω ἐκθέσει καὶ ἕτερα ἅτινα παραλείπω καὶ τὰ ὁποῖα θλιβερὰν θὰ ἐμποιήσωσιν εἰς τὸ στράτευμα αἴσθησιν.

Πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐκτεθέντων προτείνω μάρτυρας τοὺς ἑξῆς.

1) Μιλτιάδην Ἰγγλέσην, ἀντιμοίραρχον καὶ διοικητὴν τῆς Μοιραρχίας ἐν Κεφαλληνίᾳ τότε.

2) Γεώργιον Δελαδέτσημαν, δεκανέα τοῦ 10ου Πεζικοῦ Συντάγματος.

3) Γεώργιον Χρηστόπουλον, λοχαγὸν τοῦ Πεζικοῦ.

4) Παναγ. Κοσμόπουλον, λοχαγὸν τοῦ Πεζικοῦ.

5) Χρῆστον Καπνίσην, ὑπολοχαγὸν τοῦ Πεζικοῦ.

6) Δημήτριον Σβορῶνον, ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ Πεζικοῦ.

7) Ἰωάννην Χοϊδᾶν Κολαούζην, κυβερνήτην πλοίου, κάτοικον Κεφαλληνίας καὶ

8) Γεώργιον Κυπριώτην, ὑπολοχαγὸν 10ου Πεζικοῦ Συντάγματος

Εἷς ἁρμόδιος Δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν τῷ κ. Ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν.

Εὐπειθέστατος
Π. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ «ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ»

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» οἱ γενόμενοι ἀπὸ τὴν 20 Ἀπριλίου παρόντος ἔτους λαμβάνουν δωρεὰν δεδεμένον τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» τῶν ἓξ μηνῶν δηλ. ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως του 20 Ὀκτωβρίου 1891 μέχρι 20 Ἀπριλίου 1892, ἐπίσης καὶ τοὺς πέντε τόμους τῶν «Νόθων Τέκνων», θέλουσι δὲ λάβει δωρεὰν καὶ τοὺς ἐπιλοίπους τέσσαρας τόμους τῶν Νόθων Τέκνων, ὅταν δημοσιευθῶσιν.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα δι' ἐπιταγῆς πρὸς τὸν κ. Στέφανον Ξένον δραχμὰς διὰ τὸ ἐσωτερικόν, τριάκοντα πλέον τῶν ταχυδρομικῶν τριῶν καὶ ἥμισυ δραχμῶν, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δραχ. 45 χρυσᾶς πλέον τῶν ταχυδρομικῶν δραχ. χρυσᾶς 5. Ἡ συνδρομὴ τῶν νέων συνδρομητῶν ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας πληρώσουν τὴν συνδρομὴν των διαρκεῖ δὲ δώδεκα μῆνας.

Ἕνεκα τῶν ἁγίων ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ὁ Βρεττανικὸς Ἀστὴρ δὲν θὰ ἐκδοθῇ τὴν Δευτέραν, Τρίτην καὶ Τετάρτην.

ΕΓΧΩΡΙΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΚΩΜΩΔΙΑΣ»

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς «Κωμωδίας» ἄρχεται σήμερον εἰς τὰς 9 τῆς ἑσπέρας ὁ παροφθαλμιστὴς Λάμπρος τὰ ταχυδακτυλουργικὰ καὶ μαγικὰ πειράματα αὐτοῦ.

Κρίνοντες ἐκ τῆς προπορευομένης τοῦ ξένου τύπου φήμης τῶν θαυμάτων τοῦ καλλιτέχνου τούτου τῆς τεχνικῆς μαγικῆς, τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν προσδοκᾷ κάτι ἐκπληκτικώτερον καὶ ἐπιστημονικώτερον ἢ ὅ,τι οἱ ἐλθόντες τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Ἀθήναις τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος παρέστησαν.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ καὶ οἱ Πράκτορες τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ ὅτι τα μὴ πωλούμενα φύλλα ἐπιστρέφονται ἕνεκα τῶν τριῶν μυθιστορημάτων πρὸς δέσιμον εἰς τόμους, ὡρισμένος δὲ μόνον ἀριθμὸς φύλλων ἡμερησίως τυπώνεται, οἱ δὲ διανομεῖς εἶνε ὑπεύθυνοι ν' ἀποζημιώσωσι τὰ μὴ παραδιδόμενα φύλλα, ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν δύναται νὰ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου ἀπολεσθέντα φύλλα, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου οἱ διανομεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγχειρίζωσι τὰ φύλλα πρὸς τοὺς κ. συνδρομητὰς ἢ εἰς τὰς ὑπηρετρίας αὐτῶν καὶ οὐχὶ νὰ τὰ ρίπτωσι χάριν ταχύτητος εἰς τὰς θύρας, ὅπως μὴ δύνανται οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ τύπου νὰ γνωρίζωσιν ἐὰν ἐγένετο κατάχρησις ἢ ἄστοχος φθορά.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ οἱ μὴ πληρώσαντες ἔτι τὰς συνδρομάς των καθὼς καὶ οἱ μέλλοντες νὰ καταταχθῶσι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» νὰ πέμπουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου τὴν συνδρομήν των, ἄλλως τε ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐφημερίδος θὰ διακόπτεται καὶ πρὸς γνῶσιν των. Τὸ μέτρον τοῦτο ἡ διεύθυνσις ἀπεφάσισεν ὡς γενικὸν μέτρον δι' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ὅπως ἀποφύγῃ διαφωνίας, εἶνε δὲ μόνη ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐπειδή τινες τῶν ἐνταῦθα κ. συνδρομητῶν μας παρεπονέθησαν, ὅτι δὲν λαμβάνουσι τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ. συνδρομηταὶ καθὼς καὶ οἱ μὴ συνδρομηταὶ οἱ ἀνέκαθεν λαμβάνοντες δωρεὰν τὸ φύλλον, ὅπως εἰδοποιῶσι αὐθημερὸν ἡμᾶς ὁσάκις ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου δὲν γίνεται τακτική.

138

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
ΠΛΕΚΤΑΝΗ — ΠΛΕΚΤΑΝΩΝ
ΗΤΟΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1760 — 1856

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΠΕΝΤΕ.
Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

(συνέχεια).

Μία τῆς φύσεως συγκινητικὴ σκηνή.

Ἅμα δὲ μετὰ τὴν συνδιάλεξίν της μὲ τὸν Ἀθανάσιον Βάγιαν ἔπεμψε ἐπιστολὴν πρὸς τὴν γραῖαν γνωστοποιοῦσα αὐτῇ τὴν ἐπίσκεψίν της καὶ ὅτι ἂν ὁ Ἀλῆς ἤθελε πρὶν ταύτης ὑπάγει ἐκεῖ νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ θέσῃ νὰ τὴν περιμένῃ εἰς τὴν μᾶλλον πολυτελῶς συσκευασμένην αἴθουσαν πλὴν νὰ μὴ φωτίσῃ αὐτὴν ἢ δι' ἑνὸς μόνου λαμπτῆρος καὶ νὰ θέσῃ τὸν μυστικοσύμβουλόν του Ἀθανάσιον εἰς μακρὰν τοῦ αὐθέντου του δωμάτιον νὰ περιμένῃ.

Ὁ Ἀλῆς καὶ ὁ Βάγιας ἔφθασαν εἰς τὴν ἐξοχὴν ταύτην εἴκοσι λεπτὰ πρὶν τῆς προσδιορισθείσης ὥρας, καὶ ἡ ἀκοφύλαξ ἥτις εἶχε προετοιμάσῃ ὅπως ἡ κόμισσα διέταξε τὸν ἐπεριποιήθη ἄκρως καὶ τὸν ἔθεσεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ νὰ περιμείνῃ. Ἀπηυδημένος ὁ Ἀλῆς ἐκ τοῦ περιπάτου, καὶ τὴν κεφαλὴν ὡς εἴπομεν ἔχων βαρεῖαν ἐκ τῶν οἴνων τοῦ συμποσίου ἀφοῦ λεπτομερῶς ἐπεξειργάσθη τὰ ἔπιπλα καὶ σκεύη καὶ τὰς εἰκόνας τῆς αἰθούσης, ἐξηπλώθη ἐπί τινος καθέδρας πλησίον τοῦ λαμπτῆρος καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ παραδοθῇ εἰς ὕπνον βαθύν.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην τὸν εὗρεν ἡ Ζιβρὲ ὅταν εἰσῆλθεν.

Τὸ φῶς τοῦ λυχνούχου ἔπιπτε πλῆρες ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὥστε τὰ χαρακτηριστικά του διεκρίνοντο πληρέστατα.

Ἡ κόμισσα ἐποίησε ἱκανὸν κρότον ὅπως τὸν ἐξυπνήσῃ πλὴν οὗτος ἐκοιμᾶτο ῥογχίζων κεκαλυμμένος ἱδρῶτος ὅστις ἀναβλύζων ἐκ τοῦ μετώπου του κατέρρεεν εἰς δύο ῥύακας ἐκ τῶν κροτάφων του καὶ διατρέχων τὰς παρειάς του ἐχάνετο εἰς τὸ δάσος τοῦ πυκνοῦ αὐτοῦ πώγωνος.

Εἰς μάτην ἡ Ζιβρὲ συνεκέντρωνε τὰς δυνάμεις τῆς μνήμης της ἵνα ἀναπολήσῃ τὸν νέον Βέην τῆς ἐποχῆς τοῦ ψευδοπέτρου τοῦ Γ' εἰς Μαυροβούνιον.

Εὐτραφὴς ὡς ἦτο εἰς τὸ πρόσωπον χάνδακες περισπωμένων εἶχον ἤδη κατοργώσει τὸ ῥιτιδωμένον μέτωπόν του. Οἱ μικροὶ ὀφθαλμοί του περὶ τὴν ῥίζαν των ἦσαν βαθεῖς καὶ περὶ τὸ κοίλωμα αὐτῶν εἰς πτυχάς. Ἡ ἐπιδερμίς του λευκὴ φυσικῶς ἦτο ἡλιοκαυμένη, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἤθελεν εἶσθαι πᾶν ἄλλο ἢ εὐειδὴς ἂν ὁ λευκὸς καὶ ὡραῖος πώγων του δὲν ἐξωραΐζεν αὐτὴν καὶ μᾶλλον σεβαστὴν δὲν τὴν ἐποίει.

Ἡ Ζιβρὲ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐντυπώσεως ἐπεξειργάζετο τοῦτον τὸν τὰς χεῖρας βάψαντα εἰς τὰ αἵματα τοῦ πενθεροῦ του, τοῦ ἀνδραδέλφου του, τοῦ πασᾶ τοῦ Ἀργυροκάστρου τῶν τόσων ἁρματωλῶν καὶ ἐπιφανῶν τούρκων καὶ χριστιανῶν καὶ τόσων ἄλλων καὶ ἄλλων θυμάτων του ὅπως ἀναβιβασθῇ εἰς τὴν περιωπὴν τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἠθέλησεν διὰ τῆς ἐπιστήμης μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς τυχοδιωκτικῆς νεότητός της νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους τῆς ἀμαθείας καὶ ἁπλότητος.

Φεῦ! ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου της, πρὸς ὃν καὶ μόνον εἶχε τὴν καρδίαν της, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάμνησιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ της δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ γνωστὸς μαγνήτης τώρα τὴν ἔσυρεν ἀκουσίως ἐναντίον τῶν μᾶλλον ἱερῶν δεσμῶν καὶ συμφερόντων της.

Πλεῖον ἐπεξειργάζετο τὸ τέρας τοῦτο ἡ Ζιβρὲ πλεῖον τέλος ἤρξατο νὰ ἐννοῇ τὸν ἄγνωστον μαγνήτην ὅστις ἐνταῦθα τὴν ἔσυρεν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἐνταφιάσει τὸν υἱόν της. Ἡ ἀποφρὰς ἐκείνη ἡμέρα ἦτο ἡ ἐσχάτη καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοί της ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εἰδώλου της τούτου. Κατὰ τὴν μεγάλην τῆς καρδίας της τρικυμίαν ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐπιλήσμων γενομένη παντὸς ἄλλου εἰς τὸν κόσμον δεσμοῦ καὶ ὑποχωροῦσα εἰς τὸ μητρικὸν φίλτρον ἐνόμισεν ὅτι εἰς τοῦ πατρὸς τὴν ὄψιν θέλει ἐπανίδῃ ζωντανὸν τὸν υἱόν της, εἰς τὴν φωνήν του θέλει ἀκούσει τὸν Δημήτριόν της.

Ναί! μόνον τοῦτο ἦτο ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ διαβήματος τούτου. Φαίνεται δὲ ἡ αἰτία αὕτη τόσον γελοία ἐν μέσῳ τῶν τόσων καὶ τόσων περιπετειῶν τῶν περιστοιχουσῶν τὸ παρὸν καὶ παρελθὸν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. ὅσον γλυκεῖα ἦτο πρὸς ταύτην ὅσον οὔτε κἂν ἐτόλμα πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν γνωρίζοντα αὐτὴν τὸν συνταγματάρχην Βασιλείτζικωφ λέγομεν τὸν εἰλικρινέστατον καὶ συνετὸν φίλον της νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ.

Ἀλλὰ τίς θνητὸς δὲν ἔχει ἀποκρύφους τινὰς στοχασμοὺς ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπιθυμεῖ οὔτε ἡ ἰδία σκιά του νὰ γνωρίζῃ!

Πόσον ὅμως ἡ κόμισσα Οὐϊσκοβάτη εὑρίσκετο δυσηρεστημένη ὅταν ἐπεξειργάζετο τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλῆ καὶ ἐλάσσονα εὕρισκε τὴν προσδοκωμένην ἐξομοίωσιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς; μόλις ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ πατρὸς ἀνίχνευε τινὰς γραμμὰς τοῦ υἱοῦ παραμορφωμένας ἐπὶ τὸ ἀσχημότερον καὶ παραλλαχθείσας ἐκ τῆς ἡλικίας.

Ἡ Ζιβρὲ δὲν εἶχεν ἀνυψώσει τὸν πέπλον της, τόσον δὲ εἶχε μεταμεληθῇ διότι ἦλθεν ἐκεῖ ὥστε ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν ἵνα ἐξέλθῃ καὶ ἀναχωρήσῃ πρὶν οὗτος ἐξυπνήσει. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πλέον δὲν ἦτο τὸ γλυκὺ ὄνειρον τῆς Ἥβης αὐτῆς, ἀλλ' ἦτο εἷς ξένος, εἷς ἀδιάφορος, τὸν ὁποῖον ἤρχετο νὰ συναπαντήσῃ. Προβαίνουσα τινὰ βήματα πρὸς τὴν θύραν, ὁ πολύπτυχος αὐτῆς πέπλος, περιπλεχθεὶς εἰς ὑψηλὸν σινικὸν ἀγγεῖον ἱστάμενον ἐπὶ χαμηλῆς τραπέζης, ἔρριψε τοῦτο εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ὁ κρότος ἐξύπνησε τὸν πασσᾶν.

Εἰς τὴν ὄψιν τῆς πεπλοφόρου καὶ κομψῆς ἐνώπιόν του κυρίας, ἤρξατο νὰ δικαιολογῆται τουρκιστί. πρῶτον ὅτι ἀπεκοιμήθη. εἶτα νὰ παρηγορῇ αὐτὴν διὰ τὸν ἄωρον τοῦ υἱοῦ της θάνατον, διηγούμενος μετὰ θερμῆς εὐγλωττίας καὶ πολλῆς ἐνεργείας τὴν θλῖψιν τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἠσθάνθη ὅταν εἶδε τοῦτον εἰς τὰς ἀγκάλας του πίπτοντα νεκρόν.

— Λοιπὸν ἠσθάνθητε πολλὴν θλῖψιν διὰ τὸ δυστυχὲς τέκνον μου; ἠρώτησεν ἡ κόμισσα ἧστινος τὰ τύμπανα τῶν ὤτων ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλῆ ἤρξατο νὰ κρούῃ μὲ τὸν ἄλλοτε γλυκὺν αὐτῆς ἦχον.

— Ἂν ἠσθάνθην θλῖψιν! ὢ μὰ τὸν Σωτῆρα! τὸν υἱὸν τῆς χαριτωμένης! ἠσθάνθην τοιαύτην ὡς νὰ ἦτο ὁ Μουκτάρης μου ἢ ὁ Βελῆς μου! Ἆ! κοντέσσα μόνον ὅστις εἶνε γεννήτωρ δύναται νὰ γευθῇ τὴν ἡδονὴν τῶν τέκνων καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπερίγραπτον θλῖψιν καὶ τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας τὰς σπαρασσούσας τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρός, ὅταν κόπτῃ τις διὰ τῆς μαχαίρας ἓν κομμάτιον σαρκὸς ἐκ τῆς καρδίας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. Οἱ ἄλλοι μᾶς συλλυποῦνται πλὴν δὲν δύνανται νὰ πονῶσιν ὡς ἡμᾶς. Ναί! κοντέσσα μόνον ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αἰσθάνεται τοὺς ἀληθεῖς πόνους.

— Ὦ φωνὴ τῆς φύσεως. ἄρα εἶσαι σὺ ἡ ὑπαγορεύουσα πρὸς ἕνα πατέρα νὰ ὁμιλῇ οὕτως! Δύναμαι νὰ σᾶς πιστεύσω ὅτι ἠσθάνθητε τὴν αὐτὴν θλῖψιν ὡς ἐγὼ εἰς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου . . . . . Εἴκοσι καὶ τρία μακρὰ ἔτη ὅταν ζήσῃ ἓν τέκνον ὑπὸ τὴν ἄμεσον φροντίδα καὶ κηδεμονίαν τῆς μητρός του μόνον!! ... Πόσον φρικτὸν εἶνε νὰ τὸ χάσῃ....

— Ἀλάχ! ... μὰ τὴν σκιὰν τῆς χρυσῆς Σελήνης τῆς νεότητός μου! Μὰ τὴν δύστυχον λέγω Ζιβρέ μου ἡ φωνή σου ἀρχόντισα εἶνε ὡς ἐκείνης. Ναί, διαχέει ὡς ἐκείνης ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ ἴδιον βάλσαμον τὸ ὁποῖον εἰς τὸν κόσμον ποτὲ πλέον δὲν ἐγεύθην, τὸ ὁποῖον οὔτε ἡ Ἐμινέ μου, οὔτε αἱ ἐντελέστεραι καλλοναὶ τῆς Ἠπείρου ἠδυνήθησαν ποτὲ ἔκτοτε νὰ ἀλλάξωσιν ἐπ' αὐτῆς... ὢ ἀρχόντισσα δὲν εἶσαι τὸ φάσμα της... ὁμιλεῖς τὴν τουρκικὴν ὡς ἐκείνη... ὄχι ὑμεῖς δὲν εἶσθε Ρῶσσα.

Ἡ κόμισσα ἐσκίρτησε ζωηρότατα ὑπὸ τὸν πέπλον αὐτῆς.

— Πολλὰ ἔτη ἐστάθην εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ τοῦτο ὁμιλῶ ἐλευθέρως τὴν τουρκικήν... Πλὴν λέγε, μὴ διακόπτεσαι, ποία ἦτο ἡ νέα αὐτή; πῶς ἔχασες αὐτήν; Παρηγοροῦμαι νὰ ἀκούω τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων. Λέγε πασσᾶ. διηγήσου μὲ τὴν ἱστορίαν σου ταύτην. Τρέμουσα μὲ συγκεκινημένην φωνὴν εἶπεν ἡ κόμισσα, λαμβάνουσα ἓν κάθισμα ὀλίγον μακρὰν του.

— Ὦ μὰ τὸν Προφήτην ... δὲν ὀνειρεύομαι ... τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τῶν δύο γρόνθων του, ἔκραξεν ὁ Ἀλῆς. Ἡ μορφή σου ἀρχόντισσα εἶνε εἰς τὰ ὄμματά μου τώρα ὡς ἡ ἰδία σκιὰ τῆς Ζιβρὲς καὶ ἡ μελαγχολικὴ φωνή σου ἂν καὶ ἀσθενεστέρα ὡς ἡ φωνὴ τῆς καϋμένης τῆς ἀθιγγάνης μου.

— Ἦτο ἀθιγγάνη; ἡ φίλη σου! ἀθιγγάνη! ἐντονώτερα προσέθηκε, καταριγήσασα εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ ὀνόματος προσπεποιημένως αὕτη, ὅπως ἐξαλείψῃ τυχούσας ὑποψίας ἐκ τοῦ νοὸς τοῦ πασσᾶ. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ὅταν μετὰ πολλῶν ἐτῶν παρέλευσιν τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην της τὴν καταγωγήν της.

Εἶχε παντάπασι λησμονήσει ταύτην εἰς τὸν ὑψηλὸν κόσμον μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔζη λατρευομένη ὑπὸ πάντων καὶ ὅπου οὐδεὶς ποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς γεννήσεώς της.

— Ἀθιγγάνη! ναὶ Ἀθιγγάνη! τοῦτο ἦτο τὸ μόνον σφάλμα της, τὸ μόνον ἐλάττωμά της, τὸ μόνον αἴτιον διὰ τὸ ὁποῖον τὴν ἔχασα. Ἄλλως ἦτο ἀνωτέρα εἰς ὅλα πάσης βασιλίσσης τῶν ἐπὶ τῶν θρόνων ὅλων σήμερον τῆς Εὐρώπης καθημένων βασιλισσῶν εἶπεν ὁ Ἀλῆς μετὰ πλείστης εἰλικρινείας. Ναί! διὰ τοῦτο καὶ μόνον τῆν ἀπεχωρίσθην.

— Καὶ πῶς εἷς ὀξύνους καὶ ἐπιχειρηματίας ἀνὴρ ὡς ὑμᾶς πασσᾶ ἠδύνασθε νὰ πράξητε τοιοῦτόν τι, ἀφοῦ ἀνεκαλύψατε τὰς τόσας χάριτάς της... Ἀλλ' εἴπετέ με ἦτο ὡραία;... τίνα ἦσαν τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς;

— Ὡραία!... καὶ ποία ἦτο ὡραιοτέρα αὐτῆς εἰς τὴν Ἤπειρον ἀφοῦ κοινῶς ἐκαλεῖτο ἡ Ἀγγελίνη τῆς Μουσακιᾶς. Τὰ πλεονεκτήματά της! Καὶ ποία γυνὴ εἶχε περισσότερα ἀφοῦ ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας ὅσοι ὀλίγοι τῶν ἐπικαλουμένων σοφῶν τῆς Εὐρώπης γνωρίζουν.

Σᾶς λέγω κοντέσσα, μόνον διότι ἦτο ἀθιγγάνη τὴν ἔχασα. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν πταίω ἐγώ... ἂς ὄψεται ἡ μήτηρ μου. Ποτὲ δὲν τὴν ἐσυγχώρησα διὰ τοῦτο μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου της, διότι ποτὲ πλέον εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ εὕρω ἔρωτα φίλον καὶ σύμβουλον εἰλικρινέστατον ἄλλον, οὔτε κἂν ἱκανὸν νὰ προσεγγίσῃ τὴν ἀθιγγάνην ταύτην. Ἀφῆκε μέγα κενὸν εἰς τὴν καρδίαν μου κοντέσσα τὸ ὁποῖον οὔτε ὑπὸ τῆς ἡλικίας κατεπληρώθη οὔτε διὰ τῆς γνώσεως ὅλων τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ἐπιτυχεστέρας ἱκανοποιήσεως τῆς φιλοδοξίας μου μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἔκλεισεν. Ὄχι! ὄχι ἔχασα τὴν γυναῖκα ταύτην ἀπώλεσα τὸν φωταγωγὸν ἀστέρα τὸν φέροντα εἰς τῆς ἀληθείας τὴν ὁδόν, ἦτο ἡ πρώτη διδάξασα με νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ἴση τῆς πλάσεως τοῦ ἀνδρός, ἐνῷ γνωρίζετε κάλλιστα τὸ Κοράνιον ἡμῶν μᾶς διδάσκει τὸ ἐναντίον. Μὲ αὐτὴν ἠρξάμην τὸ πολιτικὸν στάδιον! Τί λέγω! χρεωστῶ πρὸς ταύτην μόνην τοὺς πρώτους θεμελίους λίθους τον. Μὲ αὐτὴν διέτρεξα φοβεροὺς κινδύνους, καὶ τρομερὰς περιπετείας τὰς ὁποίας μόνον διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῆς συννέσεως της ζωντανὸς διεξέφυγον καὶ πρὸς ταύτην χρεωστῶ τὴν πρώτην πνοὴν ἥτις ὡς τερπνὴ αὔρα ἐνουσίσασα εἰς τὴν ψυχήν μου τὴν δόξαν ἔστρεψεν ἐμὲ ἐκ τοῦ λῃστρικοῦ καὶ κτηνώδους βίου τῶν ἀνθρώπων τῶν μερῶν ἐκείνων εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Πίστευσόν με ἀρχόντισσα ἰδοὺ τώρα παρῆλθον εἴκοσι τρία ἔτη ἀφοῦ δὲν τὴν εἶδα. παρῆλθον εἴκοσι τρία ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα, ὑπεσκέλισα οὐχ ἥττονας τῶν δέκα πασσάδων. τοὺς ἀνδρειοτέρους ἁρματωλούς, τὰ περιωνυμώτερα παληκάρια, τοὺς ἀρειμανίους Ἀλβανοὺς καθ' ἃ ἐγὼ ὁ εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Γκοραντζῆ εὑρίσκων οἴκου στέγην ὁ στερηθεὶς καὶ τὸν πατρικόν μου αὐτὸν οἶκον εἰς Τεπελένη ἀπέκτησα πλούτη ἀμέτρητα, παλάτια, μέγαρα. δόξαν πᾶν ὅτι ὁ θνητὸς δύναται ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἤδη ὁδεύω ν' ἀναβῶ βοηθείᾳ τῆς φιλοχρίστου γείτονός μου Ρωσσίας ἐπὶ ἑνὸς θρόνου καί, πιστεύσατέ μοι, δὲν διέρχεται ἡμέρα καθ' ἣν νὰ μὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀνεκτίμητον Ἀγγελίναν μου.

Ἡ γλῶσσα τοῦ Ἀλῆ ἦτο μειλίχιος ἔτρεχε ὡς ῥύαξ μαγεύων διαρρήδην καὶ οἱ μικροὶ ὀφθαλμοί του ἐμψυχωθέντες καὶ ἐπὶ τὸ χαυνώτερον περιστρεφόμενοι ὑποκριτικῶς ἐζήτουν νὰ ῥίψουν σαγήνας. Ἡ φυσιογνωμία του τώρα ἔκρυπτε διὰ τῆς ἐμψυχώσεως καὶ ἀναζωογονήσεώς της τὴν ἡλικίαν της.

Ἀποτεινόμενος πρὸς γυναῖκα τεθλιμμένην ὁ πονηρὸς τύραννος ἐζήτει νὰ θίξῃ τὰ τρυφερώτερα τῆς καρδίας της ὅπως κερδήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην της. Ἐνόμιζεν ὅτι ἤθελε τὴν μεταχειρισθῇ ὡς ὄργανον τῶν φιλοδόξων σκοπῶν του, ὡς ὁ πιστός του Ἀθανάσης τὸν ἐνουθέτει. Ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος ὁ τύραννος, ὅτε προπαρασκεύαζε διὰ νὰ παγιδεύσῃ.

Ἡ δὲ κόμισσα ἐμβρόντητος εἰς τὰ πρωτοφανῆ ταῦτα τοῦ τέρατος αἰσθήματα, τούτου τὸν ὁποῖον ἡ κοινὴ φήμη ἐπαρίστα δεκαπλασίως τερατωδέστερον ἢ ὅτι ἡ ἰδία ἀείποτε τὸν ἐγνώρισε, ἔμεινε σύννους μὴ εὑρίσκουσα λόγους ν' ἀποκριθῇ. Ἡ γυναικεία ψυχή της ὑπεχώρει καὶ τὸν ἐσυγχώρει, καὶ ἡ φιλόκοπτος καρδία της ἥτις τόσον ἄλλοτε ἐπτοήθη τὴν δολοφόνον χεῖρα του ἤρξατο νὰ ἐπανακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅταν οὗτος μετὰ περισσοτέρας ζέσεως δικαιολογικῶς ἐξηγεῖτο τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον αὐτὴ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ τὰς ἀδίκους ὑποψίας τὰς ὁποίας συνέλαβεν κατὰ τῆς ζωῆς της. Ἐξέφραζε πάθος πολὺ ὥστε ἡ γυναικεία καρδία τῆς Ζιβρὲς ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ὡς βαθὺ ἐνύπνιον ἤρχετο τότε ἡ εἰκὼν τοῦ δεκαεννεαέτους Ἀλῆ εἰς τὴν μνήμην της τότε ἐνόμιζε ὅτι εἰς τὴν συγκεχυμένην ἐκείνην μορφὴν ἐφ' ἧς τὸ ἐκφραστικὸν ἔπαιζον ἡ ἥβη καὶ τὸ γῆρας κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐμψυχώσεως της διαρρήδην διωρᾶτο τὸν Δημήτριον. Ἡ βεβαρυμένη κεφαλή της ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐνέσκηπτε καὶ ἐνῷ ὁ μαγεύων ὄφις ἐξηκολούθει τὴν διήγησιν τῶν τερπνοτέρων τούτου ἐπεισοδίων τῆς ἀθιγγάνης ταύτην ἐκθειάζων καὶ ἑαυτὸν ὑπερασπιζόμενος, δὶς ἡ κόμισσα ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ῥίψῃ τὸν πέπλον καὶ ἀφήσῃ αὐτὴν ν' ἀναγνωρισθῇ.

Τὸν διέκοψε διὰ τρεμούσης φωνῆς ἐρωτήσασα αἴφνης.

— Καὶ δὲν ὑπῆρξε καρπὸς τοῦ ἔρωτος τούτου οὐδείς;

ἀκολουθεῖ.

138 **ΤΟ ΠΑΡΟΝ**

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΔΗΣ

ΗΤΟΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1850 — 1881.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΕΞ ΤΟΜΟΥΣ

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ὁ λοχαγὸς Μόρλεη

Οὐχὶ μεγάλα πράγματα ὡς βλέπετε, ἐνῷ οὗτοι πωλοῦντες τὴν ἐργασίαν τὴν ἰδικήν μας προσθέτουν εἰς ἓν κόσμημα, οὗτινος ἡ πραγματικὴ ἀξία εἶνε μόνον τριακοσίων λιρῶν, ἄλλας διακοσίας διὰ τὴν ἐργασίαν ἡμῶν. Ὡς εἶπον μᾶς ἐμπιστεύονται τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον, τοὺς πολυτίμους λίθους, τὰ σχέδια νὰ τὰ λάβωμεν μεθ' ἡμῶν καὶ μᾶς δίδουν τὴν ἀνάλογον διορίαν νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ἐργασίαν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὀφείλομεν νὰ ποιῶμεν τὴν ἐμφάνισιν ἡμῶν εἰς τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα των συχνὰ ὅπως τοὺς πληροφορῶμεν τὴν πρόοδον τῆς ἐργασίας καὶ δεικνύωμεν τὸ κόσμημα ἵνα βεβαιωθοῦν ὅτι γίνεται ἀπαράλλακτον τοῦ σχεδίου.

— Λοιπόν ;

Ἔκραξεν ὁ λοχαγὸς Μόρλεη, ὅστις μὲ ὦτα ἐστηλωμένα καὶ μεγίστην ἀνυπομονησίαν ἠκροάζετο.

— Λοιπόν ! ἰδοὺ τί ποιοῦμεν ! ἐγὼ καὶ ὁ κ. Φίρστων συγχρόνως κατεργαζόμεθα ἕτερον κόσμημα ἀπαράλλακτον τοῦ σχεδίου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ ἀληθοῦς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου μεταχειριζόμεθα ψευδῆ μέταλλα ἢ ἐνίοτε καὶ ἄργυρον κεχρυσωμένον καὶ ἀντὶ ἀληθῶν τιμαλφῶν λίθων ἐκείνων τῆς ἀπομιμήσεως. Ἡ ἐργασία εἶνε ἡ αὐτή, γίνεται συγχρόνως, κολλῶμεν ἕνα ἀληθῆ ἀδάμαντα ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς ψελλίου, ἕνα ψευδῆ ἐπὶ τοῦ ψευδοῦς, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ψευδῶν, διότι συγχρόνως κατασκευάζομεν δύο ἢ καὶ τρία ὅμοια τοῦ σχεδίου κοσμήματα χύνοντες ὁμοίους σκελετοὺς καὶ ἔχοντες ἑτοίμους ἐνώπιον τῆς λαβίδος μας ὁμοίους ψευδεῖς λίθους...

— Ὦ ! τώρα ἐννοῶ ! ... μὲ θέλετε νὰ γείνω ὁ μεσίτης ὅπως πωλῶ τὰ ψευδῆ ταῦτα κοσμήματα δι' ἀληθῆ... τοῦτο ἀδύνατον νὰ πράξω... δὲν εἶμαι ἱκανός... θὰ συλληφθῶ πρῶτος, διότι τὸ ψευδές, ψευδές... οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ὀφθαλμούς, καὶ οἱ γνωρίσται εἶνε γνωρίσταί.

Ἔκραξεν ἀποκαρδιωμένος καὶ ἔμφοβος ὁ λοχαγὸς Μόρλεη, θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸν θύλακά του ὡς δῆθεν νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια.

— Γέρνατε λοχαγέ, μὴ βιάζεσθε !... οὐδεὶς ἀπαιτεῖ τὸ ποσόν παρὰ ὑμῶν. Δὲν εἴμεθα τόσον ἄλογοι τοῦτο εἶνε λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἀκατόρθωτον. Τὸ μέρος ὑμῶν εἶνε ραδιώτερον καὶ ἄνευ κινδύνου... Ἰδοὺ τί ἔχετε νὰ πράξητε πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον πάντων τῶν συνεταίρων σας. Θὰ σᾶς ἐγχειρήσωμεν τὸ ἀληθὲς κόσμημα, ὃ ἐστὶν ἀξίας πεντακοσίων λιρῶν, ἐντὸς ὡραίας ἐκ μαρόκου καὶ κατῃφὲ μικρᾶς πυξίδος μὲ τὰ χρυσᾶ γράμματα τῆς ἐπωνυμίας τῶν κ. Χέντ καὶ Ρόσκελ, θὰ σᾶς ἐγχειρήσωμεν καὶ τὸ τῆς ἀπομιμήσεώς του, ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ τοῦτο ἐπίσης εἰς ὁμοίαν καὶ ἀπαράλλακτον καθ' ὅλα πυξίδα. Οὐδείς, ἐκτὸς ἑνὸς καλοῦ γνωριστοῦ ὅστις θέλει θέσει ὑπὸ τὴν ἀληθῆ βάσανόν των τοὺς τιμαλφεῖς λίθους καὶ τὰ μέταλλα, δύναται νὰ ποιήσῃ τὴν διάγνωσιν καὶ διάκρισιν. Θέτετε τὸ ἀληθὲς εἰς τὸν δεξιὸν θύλακα τοῦ ἐπανωφορίου ὑμῶν, τὸ τῆς ἀπομιμήσεως εἰς τὸν ἀριστερὸν καὶ διευθύνεσθε εἰς ἕνα τῶν ἐνεχυροδανειστῶν (Pawn-brokers) καὶ τοῦ προσφέρετε τὸ ἀληθές, ζητοῦντες νὰ δανεισθῆτε ἐπ' αὐτοῦ ὅσα δύνασθε περισσότερα, λέγοντες ὅτι ἐχάσατε εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ ἔχετε ἀμέσους πληρωμὰς νὰ κάμετε. Τοῦ λέγετε ὅτι τοῦτο τὸ ψέλλιον ἢ τὸ περιδέραιον ἀνήκει εἰς τὴν σύζυγον ὑμῶν κτλ.

Οἱ ἱέρακες οὗτοι θὰ βασανίσουν τὸ κόσμημα μεθ' ἁπάντων τῶν γνωστῶν αὐτοῖς τρόπων καὶ ὅταν βεβαιωθοῦν, ὅτι εἶνε ἀληθεῖς πολύτιμοι λίθοι, ἀληθὴς χρυσὸς οὐδεμίαν δίδοντες ἀξίαν διὰ τὸν συρμὸν ἢ τὴν ἐργασίαν ἐκπίπτοντες δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῶν τιμαλφῶν λίθων καὶ τοῦ χρυσοῦ τὸ ἓν τρίτον θὰ σᾶς προσφέρουν ἀντὶ πεντακοσίων λιρῶν ὅπου εἶνε ἡ ἀξία του μόνον 200. Ὑμεῖς τότε λαμβάνετε τὸ κιβώτιον ὀπίσω ἀφοῦ τὸ ἐξετάσουν καλῶς καὶ ἀρχίζεται νὰ διαπραγματεύεσθε διὰ περισσότερα χρήματα κρατοῦντες τοῦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης κλειστόν, ὅταν δὲ ἰδῆτε, ὅτι δὲν ἐνδίδουν θέτετε εἰς τὸν δεξιὸν θύλακά σας τὴν πυξίδα μὲ τὸ ἀληθὲς κόσμημα καὶ προσποιεῖσθε, ὅτι ἀπέρχεσθε εἰς ἕτερον ἐνεχειροδανειστήριον πλὴν πρὶν φθάσετε τὴν θύραν ἐρωτᾶτε ἂν δὲν ἤθελε νὰ σᾶς δώσῃ πέντε ἢ δέκα λίρας περισσότερον. Τέλος ἂν ἰδῆτε ὅτι ἐνδίδει ἢ οὐ δέχεσθε, ἐξάγετε ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ θύλακος τὴν ἑτέραν πυξίδα μὲ τὸ κόσμημα τῆς ἀπομιμήσεως. Ὁ δανειστὴς ἑτοιμάζει τότε τὸ γραμμάτιον τῆς παραλαβῆς διὰ ἓξ μῆνας πρὸς 20 ο)ο κατ' ἔτος, σᾶς μετρᾷ παραλαμβάνων τὴν πυξίδα τὰ γραμμάτια· ὑμεῖς δὲ ἀπαιτεῖτε πρὸς ἀποφυγὴν ἀλλαγῆς τῶν λίθων νὰ περιτυλίξετε τὴν πυξίδα ἐντὸς χαρτίου καὶ σφραγίσητε ταύτην δι' ἱσπανικοῦ κηροῦ μὲ τὴν σφραγῖδα σας μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ δανείου, ὅτε θὰ ἐπιστρέψετε τὰ χρήματα ὅπως τὰ ἐλευθερώσετε. Ἐννοεῖτε, ὅτι θὰ δώσετε ἄλλο ὄνομα καὶ ἄλλην διεύθυνσιν τῆς ἰδικῆς σας. Τρεῖς τοιαῦται ὑποθηκεύσεις εἰς τρία ἐνεχυροδανειστήρια τοῦ Λονδίνου τὴν ἡμέραν πόσα χρήματα φέρουν ; ἡμεῖς ἤδη ἔχομεν πολλὰ πράγματα ἕτοιμα καὶ δυνάμεθα νὰ δανεισθῶμεν ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἡμῶν διὰ μίαν ἡμέραν ἢ δύο τὰ πρωτότυπά των γνήσια ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἔχομεν ν' ἀναντιγράψωμεν κἄτι τί ... Τέσσαρας μόνον μῆνας ἂν ὑπαγῇ ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἐμπρὸς καὶ δώσῃς πρὸς τοὺς ἰουδαίους τῶν ἐνεχειροδανειστηρίων τοῦ Λονδίνου οἵτινες εἶνε χίλιάδες ἀπὸ ἓν ψευδὲς κόσμημα ἀνεβαίνουν πολλὰς χιλιάδας λίρας.

Μετὰ ἓξ μῆνας θ' ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια. Θὰ τεθῇ ἐν τῇ μυστικῇ ἐφημερίδι τῶν Pawn-Brokers, θὰ ληφθοῦν τὰ μέτρα καὶ ὡς πονηραὶ γαλαῖ παραφυλάττοντες πάντες οὗτοι οἱ ἐξαπατηθέντες Ἰουδαῖοι, ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς συλλάβουν. Ἔχομεν ἄρα νὰ σκεφθῶμεν πρὶν τῶν ἓξ μηνῶν περὶ ἑτέρου ἐπαγγέλματος, περὶ ἑτέρου βίου, ἅπαξ πορισθέντες τοσαῦτα κεφάλαια... μέχρι τοῦ νῦν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐποίει ποτ' ἐγώ, πότε ὁ κ. Φέρστων, πότε αἱ δύο Μαδεμουαζέλ, πλὴν πάντοτε διὰ μικρᾶς κλίμακος, καὶ μόλον τοῦτο ἐξεκαθαρίσαμεν μέχρις ἑκατὸν λίρας τὴν ἡμέραν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου κινδύνου. Εἷς τολμηρὸς μὲ τοιοῦτον ἐξωτερικὸν λαμπρόν, τόσον ἀνύποπτος δύναται νὰ κατορθώσῃ μέχρι χιλίων λιρῶν ὁμοίας ὑποθήκας τὴν ἡμέραν, ἂν δοθῇ μὲ τὴν ὅλην ψυχήν του εἰς τὸ ἔργον.

Ὁ λοχαγὸς Μόρλεη ἤρχισε νὰ περιπατῇ σύννους. Εἶτα χαμογελῶν εἶπε· τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο κρέμαται μεταξὺ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀτιμίας, ὅταν δὲ λείψῃ ὁ μικρὸς κίνδυνος ὅστις τὸ παρακολουθεῖ, ἐπειδὴ ἡ συνείδησις οὐδόλως πονεῖ βλέπουσα τιμωρουμένους τοὺς ἀσπλάγχνους Ἰουδαίους ἀγυογδύτας τῆς πτωχολογιᾶς ἤθελον ὀνομάσει τοῦτο μᾶλλον ἐπάγγελμα ἔντιμον, δηλ. ἐκ τῶν ἐντίμων τοῦ ἐμπορίου.

Ὁ κ. Γκιλμούαρ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θύλακός του δύο πυξίδας ἐμπεριεχούσας δύο ψέλλια, τὸ ἓν πολύτιμον τὸ ἕτερον ἀπομίμησιν τοῦ ἑτέρου, καὶ θέσας ταῦτα ἐνώπιον τοῦ λοχαγοῦ ἠρώτησεν.

(ἀκολουθεῖ).

Π α ρ ό ρ α μ α

Εἰς τὸ φύλλον τῆς χθὲς ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ γράψον ἀντὶ οἱ σιτέμποροι πωλοῦν οἱ οἰνέμποροι πωλοῦν, καὶ ἀντὶ ὁ ἀγγλικὸς νόμος κλέπτων δὲν βλέπει, κλέπτην δὲν βλέπει. Ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ ἀντὶ ὁ κ. Γκιλμουὰρ ἀκονίζων ὁ κ. Γκιλμούαρ ἀκοντίζων. Τὸ δὲ ἀληθὲς ὄνομα εἰς ὅλον τοῦτο τὸ κεφάλαιον ἐγράφη Γκιλμουὰρ ἀντὶ Γκιλμούαρ.

138 **ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ**

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΗΤΟΙ

Η ΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΛΟΝ

Ἀλληγορικὴ καὶ παραβολικὴ εἰκὼν τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΜΟΥΣ

Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'

Ὁ Διάβολος μᾶς δεικνύει νύμφην προικιζομένην ἀπὸ πολλοὺς κουμπάρους.

Εἶνε τοῦτο τὸ μὴ περαιτέρω τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος διαφθορᾶς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκφαυλισθείσης κοινωνίας τῆς αἰτίου τῆς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους τούτου, τῆς αἰτίου μιᾶς ἐπαναστάσεως μιᾶς ἀδελφοκτονίας τοῦ λαοῦ ;... Α ! κυρὰ Εὐρώπη ! ταῦτα εἶνε γεγονότα !... γεγονότα !

— Τί θὰ κάμῃ ὁ Μαουνερίδης, ἐτονθόρυσεν ἡ κυρὰ Εὐρώπη ὠχρὰ τρέμουσα ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ ἀδημονίας της, διότι ὁ Διάβολος καταπληκτικώτερα καὶ πανηγυρικώτερα ὑπερίσχυσεν εἰς ὅσα μᾶς ἐδείκνυε.

— Περιμένετε μικρὸν παρακαλῶ μεγαλειοτάτη. Δι' εἰρωνικοῦ μειδιάματος εἶπεν ὁ Σατανᾶς.

— Καὶ πότε θὰ λάβῃ χώραν ὁ γάμος ; ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Μαουνερίδου.

— Ὑπεσχέθημεν πρὸς τὸν γαμβρὸν δέκα χιλιάδας δραχμάς· ἐναπολείπονται χίλιαι πεντακόσιαι ἐὰν ἐπιθυμεῖτε νὰ τὰς συμπληρώσητε κ. Μαουνερίδη σᾶς ὑπόσχομαι ἐπειδὴ ἔχω ὅλους τοὺς ἐφημεριδογράφους φίλους νὰ πληρώσω ὅλας τὰς ἐφημερίδας μὲ ἐπαίνους τοῦ ὀνόματός σας συγχρόνως δὲ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ γίνετε κουμπάρος. Θὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸν γάμον ὅλοι οἱ λογάδες τῆς πρωτευούσης. Ὁ γάμος οὗτος ἔσεται ὁ κρίκος τοῦ ἄνθους τοῦ αὐτόχθονος στοιχείου καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐγκατασταθέντων ἐν τῇ πρωτευούσῃ ντιστεγκέδων· θὰ ὀνομασθῆτε εἰς τῶν πρώτων εὐεργετῶν τοῦ ἔθνους κ. Μαουναρίδη.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ γράψουν αἱ ἐφημερίδες περὶ ἐμοῦ ;

— Σᾶς δίδω τὴν ἐγγύησίν μου ... ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι εἶνε ἄνθρωποί μου, ἔχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

Ὁ κοῦφος, μάταιος καὶ παμπόνηρος Μαουνερίδης ὑπέγραψε διὰ δύο χιλιάδας δραχμὰς ἐμέτρησε τὰ χρήματα πρὸς τὸν ζηρίσαντα τὰ γένια παπᾶ καὶ ἐχαίδευσε τὴν πολυπάρθενον σύζυγόν του ὡς κουμπάρος τὴν μελλόνυμφον νύμφην.

— Ε ! καὶ τί θὰ γείνῃ τώρα ; ἠρώτησε ἡ κυρὰ Εὐρώπη μετ' ἀπορίας.

— Τί θὰ γίνῃ... Τὸ αὐτὸ παιχνίδι θὰ παιχθῇ διὰ πολὺν καιρὸν πρὸς διαφόρους καὶ ὁ γάμος μετὰ πολλῶν προφάσεων θὰ ἀναβληθῇ ἐπὶ ἀορίστῳ μέχρις ὅτου εἰς τὸ τέλος χαλάσῃ τὸ δὲ λαμπρὸν τοῦτο ζεῦγος θὰ ξεφαντώσῃ τὰ χρήματα εἰς ὑγείαν τῶν τόσων κουμπάρων ὅσοι πράγματι ἐπλήρωσαν τοῖς μετρητοῖς ὅπως γείνωσι κουμπάροι...θὰ φορέσῃ μετὰ ταῦτα φράγκικα, θὰ ἀ λ λ ά ξ ῃ ὄνομα θὰ γίνῃ ἀγνώριστος. Μετά τινα χρόνον ἐκ τῆς Ἠπείρου θὰ γράψῃ ἐπιστολὰς πρὸς ὅλους τοὺς κουμπάρους ὅτι ἡ νύμφη ἐνυμφεύθη μετ' ἄλλου γαμβροῦ καὶ ὅτι κατοικοῦν ἐκεῖ μολονότι δὲν ἐκούνησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Τώρα κυρὰ Εὐρώπη θὰ σᾶς ὁδηγήσω μεταξὺ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους, μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, μεταξὺ τῶν νομοθετῶν τοῦ ἔθνους, τῶν καλουμένων βουληφόρων, βουλευτῶν, νομοκατασκευαστῶν, νομοϊστόρων νομοτριβῶν,νομωδῶν, νομοφυλάκων, νομογράφων ἔκραξεν ὁ Διάβολος οὗτινος τὸ πρόσωπον περιαυγάζον σατύρας σαρκασμοῦ καὶ κερτομίας διετράνου τὸ πόσον ἠσθάνετο τὸν θρίαμβόν του.

(ἀκολουθεῖ)